

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 177. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613449520/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

en selsom Maade afstak mod Pandens Hvidhed. Hun lukkede hurtig Døren efter sig, og blev rødrende, og ligesom forskrækket over sin egen Dristighed, staaende ved Indgangen.

»Hvad vil du, Leontine? Er Alexandra syg?« spurgte Bonaventura. »Nei,« svarede Leontine, thi hende var det virkelig. »hun sover, men jeg kunde ikke blive rolig paa mit Værelse; jeg vidste vel, at I holdt Raad om Polens Fremtid, deri vil jeg være med, thi jeg har Ret at være med, hvor der tales om mit Fædreland.«

»Hvorledes fandt du Vei herhen?« spurgte Bonaventura.

»Skyggerne af de gamle Konger lode mig ingen Ro, jeg listede mig derfor ud i Haven. Neppe var jeg der, før jeg følte en uimodstaaelig Lyst til at skue Weichselen igjen, hvis susende Bølger jeg troede at høre langt borte. Jeg ilede da til Havens Ende, hvor jeg fandt en Dør, der ikke var lukket i Laas; inden jeg ret vidste det, befandt jeg mig i en af de Gader, der føre ned til Floden. Maanen skinnede klart, Veien var mig bekiendt fra forrige Tider, det varede derfor ikke længe, før jeg stod ved Flodbredden. Her var Alt stille, selv Fuglene og Træerne syntes at sove, kun Weichselens Nymfhe, der aldrig sover, rullede sine Vande i det klare Maanelys, og sang sin sædvanlige Sang ved Heltenes og de gamle Kongers Grave.«

»Det er en stor Forbrydelse, hvorfor Weichselens Nymfhe burde sendes til Zamosc eller arbeide i Sibiens Biergværker,« sagde Czernim.

»Det faldt mig vanskeligt at komme ned til Flodbredden,« blev Leontine ved, »dog lykkedes det til sidst, og jeg stod endelig ved de rullende Bølger, hvis grønne Farve jeg endnu kunde skimte, og over hvilke Maanen svævede med indfaldne Kinder, ligesom forgræmmet over al den Uret, den havde seet

paa disse Steder. Jeg bøiede mit Hoved imod Strømmen, og vaskede mine Hænder og mit Aasyn i de hellige Vande; tusinde glimtende Øine bleve da synlige, der hurtig igjen vege Pladsen for andre, og dybt i Floden troede jeg at opdage de Skytsaander, der væve dens grønne Slør, for at styrke os i Ulykken med Haabets Farve.«

»Du er en Sværmeriske, Leontine,« sagde Czernim, og lagde sin Haand paa hendes Skulder, »der hang en Dugdraabe paa Maanens Horn, hvilken Erindrings Genius havde rystet af sine Vinger, denne Draabe sank i din Fødselsstund, og traf dit Øiclaag, derfor drømmer du nu om de gamle Minder, og Natens Taagebilleder lade dig ingen Ro.«

»Jeg vil ikke drømme længere, jeg vil see klart, derfor kommer jeg her, thi, til Trods for din Tausshed, kiender jeg dine Planer, Bonaventura, og jeg vil kun vide, hvorvidt de ere modnede.«

»Frygtede du ei for den eensomme og usikre Vei?« spurgte Bonaventura.

»Jeg frygter Intet, thi jeg er vel bevæbnet,« svarede hun, i det hun med en rask Bevægelse greb og fremviste den store Naal, der sad i hendes Fletninger.

»Hvis Alt forholder sig, som De fremstiller det,« sagde Adalbert til Bonaventura, »da vil ingen sand Polak vægre sig ved at gribe til Vaaben, forudsat at han sees Mulighed til Seier og Frihed.«

»Mulighed er der,« svarede Bonaventura, »i alle Hierter gives en hemmelig Tanke, som ingen Spejder fatter og udgrunder; meer end den halve Hær er vunden, og hver Dag optages nye Medlemmer i vort Forbund, Militairskolen i Warschau og de unge Officerer ere vore med Liv og Siæl; Geistligheden har forenet sig med os, Studenter, Videnskabsmænd og Kunstnere ligeledes, og selv i det fierne Lithauen have vore Venner udsaaet en Sæd, som ingen Hagelstorm fra Norden ganske kan nedslaae.«